

Българска Олимпиада

св най-весела награда
изъ новоосвободенитѣ земи

Всички тамъ се настаняватъ, а камилата забравятъ. Тя тогава хитро рече: — И азъ почти искамъ вече! — изтълната пжтъ пробива и усмихната отива най-отпредъ се настани. Хиляденъ народъ въ страни. За колитѣ нѣма пжтъ, затова звънятъ, тржбятъ. По шосето гладко, равно, нашата камила славна — тя ще води — тръгва бавно Подиръ нея сж колитѣ, бавно ще вървятъ горкитѣ. А народътъ на площада радостно си заговори: — Туй е на олимпиада, заедно сж всички хора и камилата е съ насъ!

Тъй вървѣха тѣ цѣля часъ и при Вардара пристигатъ, на поляна край града, тамъ олимпиада вдигатъ.

— Почва вече, господа! — Пѣятъ, викатъ млади, стари, скачатъ, рипатъ презъ рѣката, и на тази олимпиада пакъ бибукскитѣ другари бързи, пѣргави въ краката, взематъ първитѣ награди. И на края като пгички, на камилата завчасъ се качиха и тогазъ тамъ изпратени отъ всички, покрай Водна планина, тѣ заминаха за югъ. По красивата Бабуна тѣ отъ връхъ на връхъ вървятъ, чакъ въ градъ Прилепъ ще се спратъ. Ала щомъ го доближиха, първо тихо се отбиха Марковитѣ кули славни да разгледатъ. Гошо рече: — Нѣвга Крали Марко тукъ поголѣмъ юнакъ е билъ и отъ нашия Би-

букъ. Тука въ кулитѣ се крилъ. И със гурцитѣ се билъ. Билъ се съ Муса Кеседжия, ималъ коня Шарколия. Кончето му хвърковато със копито щомъ удари — бликва изворъ отъ земята. Той прескачалъ върховетѣ и сразявалъ враговетѣ. Отъ народа той навредъ въ чудни пѣсни е възпѣтъ. Кулитѣ Калмаръ обгърна съ погледъ и така отвърна: — Виждамъ, виждамъ, този народъ заслужава свободата, че отдавна въвъ борбата пръвъ е билъ подъ този сводъ. Борилъ се е със врагѣтъ и не се боялъ отъ смъртъ. Шимпанзето рече: — Какъ? Толкова голѣмъ юнакъ? Може, но не вървамъ азъ Марко да е ималъ сила колко нашата камила.

И дружината напустна Марковитѣ кули славни и въ града се долу спусна. Първо тамъ при тѣхъ дойде малко пѣргаво дете. На гърба си чанта носи. „Азъ съмъ българинъ“ — тамъ пише. Вѣра рече: — Кой е този? Мигаръ въ този славенъ градъ българинъ е само той?

Гошо ѝ тогазъ разказа: — Този юнакъ ми е познатъ, той Иванъ Петровъ се казва. Този малакъ ученикъ бранилъ родния езикъ. Въ сръбско време билъ безъ страхъ, безъ да се бои отъ бой, въвъ тетрадката съ моливъ „Българинъ съмъ“ — писалъ той. Затуй славятъ този ге-